

Nr 203.

Av herr **Lithander**, om gottgörelse av staten till svenska fordringsägare för dem genom sanktionsförfarandet mot Italien åsamkade förluster.

Emellan de svenska och italienska regeringarna slöts den 24 juni 1935 en överenskommelse om betalningsutjämning (clearing) av fordringar härrörande ur varuutbytet mellan Sverige och Italien. Denna överenskommelse ledde å svensk sida till Kungl. Maj:ts kungörelse av den 28 juni 1935 »om fullgörande i vissa fall av betalningsskyldighet i förhållande till Italien m. m.», som ålade svenska importörer av italienska varor att på visst sätt (inbetalning på clearingkonto) fullgöra sina likvider. Med anledning av förutnämnda svensk-italienska överenskommelse ålades samtidigt vissa svenska exportörer att vid likvideringen av sina fordringar i Italien godtaga likvid genom clearingen.

Nyssnämnda exportörer mottogo också till att börja med sina likvider, ehuru försenade, och allt syntes härvidlag någorlunda väl ordnat ända till den 14 november 1935. Då utfärdade nämligen Kungl. Maj:ten en kungörelse »angående förbud mot införsel till riket av varor från Italien». Denna kungörelse trädde i kraft den 18 november 1935. Detta importförbud försvårar, för att icke säga omöjliggör, för de svenska fordringsägarna att erhålla likvid, när de italienska exportörerna härigenom i framtiden icke kunna skaffa sig tillgodohavande på det svenska clearingkontot.

Det synes icke rimligt att enskilda svenska medborgare skola vidkännas de förluster, som äro en följd av det faktum, att svenska staten genom sitt inträde i Nationernas Förbund förpliktigt sig att deltaga i det s. k. sanktionsförfarandet. Under sådana förhållanden hemställer jag,

att riksdagen för sin del ville besluta, att svenska fordringsägare, i den mån dylika förluster kunna påvisas, genom statens försorg erhålla gottgörelse härför.

Stockholm den 20 januari 1936.

Edvard Lithander.

